

Hänen majesteettinsa
tutkimuksia

KOLME KOIRAA HAUDATTUNA

S. J. Bennett

*Hänen majesteettinsa
tutkimuksia*

**KOLME
KOIRAA
HAUDATTUNA**

S. J. Bennett

Suomentanut Maria Lyytinen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

A Three Dog Problem

COPYRIGHT © S. J. BENNETT, 2021

SUOMENKIELINEN LAITOS © MARIA LYYTINEN JA WSOY 2022

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-45651-4

PAINETTU EU:SSA

Tämä teos on kirjoitettu ennen kuin prinssi Philip
99 vuoden iässä 9.4.2021 kuoli. Kirja on omistettu
lämpimästi ja kunnioituksella hänelle ja hänen hyvin
eletylle elämälleen. Eikä täysin vailla hermoilua.
Olisiko hän mahtanut nauraa teokselle ja paiskata sen
kädestään turhautunut virne huulillaan? Toivotaan niin.

Osa 1

Kylmäveristä

»Minä näytän teidän
korkeudellenne, mitä nainen
voikaan tehdä.»

ARTEMISIA GENTILESCHI, 1593–N. 1654

Johdanto

LOKAKUU 2016

Sir Simon Holcroft ei ollut mikään uimari. Kuningaskansallisen laivaston lentäjäkokelaana joskus aikojen alussa kuningattaren yksityissihteeri oli joutunut useissa harjoituksissa selviytymään upoksista takaisin pintaan. Tarpeen tullen hän pystyisi pakenemaan vaikka vajovasta helikopterista Atlantin valtamerellä, mutta sisäuimaltaassa edestakaisin kyntäminen ei innostanut häntä tippaakaan. Kun hän nyt lähestyi jo peräti viidenkymmennelljän korkeaa ikää, hänen vyötärön ympäryksensä oli kuitenkin kaksi tuumaa suurempi kuin oli hyväksi, ja palatsin oma lääkäri purnasi kolesteroliarvoista. Jossakin piti siis joustaa, pelkkä housunnapin siirtäminen ei nyt riittäisi.

Sir Simonia väsytti. Olo tuntui veltolta. Edellispäivän pitkän ja jokseenkin tukalan ajomatkan aikana Skotlannista hän oli päätynyt autossa siihen tulokseen, että kyydissä istuva mies oli syönyt liikaa skottilaista hedelmäkakkua eikä ollut tarjoutunut tarpeeksi usein kuningattaren seuraksi pitkille kävelyille. Kun hän pääsi taas Kensingtonin palatsin maille omaan pikku taloonsa, hän tuumi ensitöikseen, että oli aika ponkaista ylös moisesta alennustilasta.

Viimeiset Balmoralin-viikot olivat olleet yhtä piinaa. Polttiaiset tuntuivat järjestäneen suorastaan omat Ylämaan verenimentämittelönsä. Lähes kaikki aamut olivat vierähtäneet prinssi Philipin seurassa Buckinghamin palatsin kunnostusohjelman yksityiskohtia koskevissa keskusteluissa, ja useimmat illat olivat venähtäneet puhelimessa, kun hän oli neuvotellut kollegoidensa kanssa herttuan tuoreimmista ehdotuksista ja kysymyksistä ja lisäillyt vielä runsaasti omia näkökohtia sekaan. Jos asian valmistelu ennen sen parlamentissa esittelyä olisi jätetty puolitiehen, sanallista sontaa sataisi taivaalta.

Nyt kaivattiin puhtia. Ja virkistystä. Vaikka hänen intonsa uimiseen oli olematonta, Buckinghamin palatsin allas tuntui tarjoavan parhaan ratkaisun. Henkilökunta vältteli sen käyttämistä silloin, kun kuningasperhettä oli paikalla. Pulma oli kuitenkin siinä, että kun perhe oli toisaalla, niin oli hänkin, ja taas toisinpäin. Kun hän oli illalla sattunut näkemään itsensä makuuhuoneensa kokovartalo-peilistä, jollaista ei voinut kenellekään suositella, hän päätti ottaa riskin ja kipaista aamuvarhaisella altaaseen. Hän toivoi hartaasti, ettei joutuisi kohtaamaan ketään yli-innokasta, huippukuntoista nuorta avustajaa, kun hänen oma polttiaisten purema vartensa uhmaisi Vilebrequinin uimahousujen saumoja, tai jos vielä huonommin kävisi, kuninkaalliselta kastautumisreissulta vasta noussutta herttuaa.

Ehtiäkseen palatsiin puoli seitsemäksi Sir Simon käveli Hyde Parkin halki ja Green Parkin läpi etelään – ainoita kokovehreitä neljänkymmenen minuutin työmatkoja, joita Lontoon keskustan alueella saattoi tehdä. Hölmöyksissään

hän oli pukenut uimahousut pitkien housujen alle, mikä teki koko asusta epämukavan. Hän laski salkkunsu työpöydälleen, ripusti puvuntakin naulakon puiseen henkariiniin, riisui kävelykengät ja kääri siistille rullalle sen päivän silkkisolmionsa, jota koristivat pikkuruiset pinkit koalakarhut, ja pani sen vasemman kenkäänsä suojiin. Sitten hän nosti olalleen repun pyyhkeineen ja käveli sukkasillaan läheiseen luoteispaviljonkiin. Kello oli nyt 6.45.

Alun perin John Nashin talvipuutarhaksi suunnittelema paviljonki sijaitsi Green Parkin puoleisen pohjoissiiven yhteydessä. Sir Simon oli aina ollut sitä mieltä, että rakennus olisi tullut jättää alkuperäiseen tarkoitukseensa. Hänen äitinsä oli ollut kasvi-ihmisiä ja Simonin silmissä viherhuoneet olivat ylistyksenosoituksia luonnolle, kun taas lämmityksessä uima-altaissa oli jotakin hiukan mautonta. Kuningattaren isä oli kuitenkin päättänyt kolmekymmentäluvulla muokata tästä paviljongista uimapaikan pikku prinsessoilleen, joten sellainen siinä nyt oli kreikkalaisine ulkopylväineen ja sisäpintojen kulahtaneine art deco -kaakeleineen, ja paviljonki kaipasi yhtä lailla kunnostusta kuin niin moni muukin palatsin kolkka ja soppa, joita suuri yleisö ei nähnyt.

Allasalueelle pääsi päärakennuksesta sisäkautta, ovesta, joka oli vuorattu ohjeistuksilla tulipalon varalta ja yksin uimisen vaaroista varoittavilla kehoituksilla, jotka hän jätti huomiotta. Jo altaalle johtavalla käytävällä oli epämiellyttävän kosteaa. Onneksi hän oli jättänyt solmion pois. Miesten pukuhuoneessa hän riisui puseronsa ja sukat ja housut ja ripusti pyyhkeen käsivarrelleen. Hän huomasi, että yhdelle penkille oli jätetty kristallijuomalasi. Erikoista,

kuningasperhehän oli vasta edellisenä iltana palannut Skotlannin ylämailta. Nuorempi polvi oli varmaankin pitänyt kotiinpaluujuhlat. Allasalueelle ei saanut tuoda minkäänlaista lasitavaraa, mutta prinsseille ja prinsessoille ei voinut mennä sanomaan, mitä he saivat tai eivät saaneet mumminsa luona tehdä. Sir Simon painoi mieleen, että ilmoitaisi asiasta taloudenhoitoon, jotta sieltä huolehdittaisiin lasi pois.

Hän kävi pikaisesti suihkussa ja käveli allastilaan, jonka ikkunoista näkyivät puutarhan toisiinsa lomittuvat plataanit, ja valmistautui sokkiin, joka seuraisi turhankin tiiviin lihan kohdatessa viileähkön veden laineet.

Mutta vastassa oli aivan toisen sortin sokki.

Aluksi hänen aivonsa eivät saaneet tolkkua siitä, mitä hän näki. Oliko siinä huopa? Jonkinlainen heijastus? Niin paljon punaista. Niin paljon tummanpunaista vihreillä laatoilla. Keskellä punaista näkyi jalka, polveen asti paljas naisen jalka. Näky iskostui hänen verkkokalvoilleen. Hän räpäytti silmiään.

Katkonaisesti huohottaen hän astui kaksi askelta jalkaa kohti. Vielä kaksi, niin hän seisoj jo suoraan verilammikossa ja näki kammutuksen koko komeudessaan.

Nainen lojui kyljelleen käpertyneenä tummassa lätäkössä vaalea mekko yllään. Huulet olivat siniset, tyhjää tuijottavat silmät auki. Naisen oikea käsi sojotti jalkoja kohti kämmenpuoli ylöspäin. Kaikki oli yltä päältä hyytyneen veren peitossa. Vasen käsi kurkotti kohti altaan reunaa, mihin tumma lätäkkö päättyi. Sir Simon tunsi veren jyskyttävän korvissaan kaksitahtista rytmiä.

Hän polvistui varovasti ja asetti sormensa vastentahtoisesti naisen kaulalle. Pulssia ei tuntunut, eikä se mikään ihme ollut, kun katsoi naisen silmiä. Hän olisi halunnut painaa luomet kiinni, mutta arveli, ettei niin pitäisi tehdä. Naisen hiukset lojuivat viuhkana pään ympärillä, punaiseksi vettyneenä sädekehänä. Kasvoilla oli yllätynyt ilme. Vai kuvitteliko Sir Simon vain niin? Nainen näytti myös niin heiveröiseltä, että hän olisi helposti saanut nostettua tämän syliinsä ja kannettua turvaan, jos tämä vain olisi yhä ollut hengissä.

Kun hän nousi pystyyn, polvea vihlaasi ankarasti. Yrittäessään pyyhkiä tahmeaa verta iholtaan hän tunsi sormenpäissään jotakin karkeaa. Kun hän katsoi tarkemmin, hän erotti veren seassa juuri ja juuri pieniä paksun lasin sirpaleita. Nyt hänen omaa vertaan, jota alkoi valua jalkaan tulleesta haavasta, sekoittui naisen vereen. Silloin hän sen huomasi – särkyneen juomalasin sirpaleet lojuivat kuin kristalliraunioina purppuranpunaisessa meressä.

Hän tunnisti kasvot ja hiukset. Mitä nainen täällä teki viskilasi mukanaan? Hänen oma ruumiinsa ei olisi halunnut hievahtaakaan, mutta hän pakottautui ulos hakemaan apua. Vaikka tiesikin, ettei mitään ollut enää tehtävissä.

1. luku

KOLME KUUKAUTTA AIEMMIN...

»Philip?»
»Niin?» Edinburghin herttua kohotti hitusen toista kulmaansa ja katsahti häneen *Daily Telegraphistaan*, joka nojasi taiteltuna aamiaispöydän hunajapurkkiin.

»Tiedätkö sen erään maalauksen?»

»Minkä niistä? Sinullahan on seitsemäntuhatta maalausta», Philip sanoi ihan vain kiusallaan.

Kuningatar huokaisi hiljaa mielessään. Hän oli juuri ollut aikeissa kertoa tarkemmin. »Sen *Britanniaa* esittävän. Sen, joka riippui aiemmin makuuhuoneeni ulkopuolella.»

»Senkö tökerösti laivoja maalaavan australialaisen kammottavan pikku tekeleen? Sitäkö tarkoitat?»

»Niin.»

»Niin?»

»No, näin sen eilen Portsmouthissa, Semaphore Housessa. Merenkulkuaiheisessa taidenäyttelyssä.»

Philip tiiraili narkästyneenä lehtensä pääkirjoitussivua ja murahti: »Kuulostaa aivan loogiselta. Kun kyseessä keran on jahti.»

»Et taida ymmärtää. Olin käynnistämässä laivaston uutta digitaalista strategiaa ja sinne heidän aulaansa oli ripustettu muutamia maalauksia.» Kyseinen digitaali-strategia vaikutti monimutkaiselta, sen tarkoitus oli päivittää kuninkaallisen laivaston teknologiaosaamista; taidenäyttely sen sijaan oli ollut mutkattomampi tapaus. »Enimmäkseen harmaita maalauksia taistelulaivoista. J-luokan alus täysissä purjeissa Southamptonin satamassa, sillä ainahan siellä sellainen on, ja sen vieressä meidän *Britanniamme*, vuodelta kuusikymmentäkolme.»

»Mistä tiedät, että se oli juuri se meidän maalauksemme?» Philip ei vielääkään kohottanut katsettaan.

»Siitä, että se *oli*», kuningatar sanoi kärkevästi, ja koki äkkiä miehensä kiinnostuksen puutteen suorastaan pökeryttävän harmilliseksi. »Kyllä minä omat maalaukseni tunnen.»

»Aivan takuulla. Ne kaikki seitsemäntuhatta. Käske sitten esikunnan juippeja palauttamaan se.»

»Niin minä teinkin.»

»Hyvä.»

Kuningatar aavisti, että *Daily Telegraphin* artikkeli käsiteli brexitiä, ja siitä siis juontui hänen aviomiehensä tavalistakin pisteliäämpi sävy. Cameron oli eronnut. Puolue oli sekaisin. Pahuksenmoinen sotku koko juttu ... Jonkun vähäpätöisen maalarin pikku taulu, joka oli saatu kauan ennen kuin Britannia liittyi Euroopan yhteisöön, tuskin oli kovin tärkeä. Kuningatar kohotti hetkeksi katseensa palatsin yksityistilojen ruokasalin seiniä koristaviin Stubbsin maisemamaalauksiin ihastuttavine hevosineen. Philip

oli itse maalannut hänet vuosia aiemmin juuri täällä, lehteä lukemassa. Ja miehen saattoi hyvinkin sanoa tehneen parempaa jälkeä kuin tuon *Britannia*-jahdin maalanneen taiteilijan. Mutta kyseinen taulu oli aikoinaan ollut kuningattarelle hyvin rakas.

Siitä oli tullut hänen mieliteoksensa tietyistä syistä, joita hän ei koskaan ollut kertonut kenellekään. Vielä hän hankkisi tuon maalauksen takaisin.

Parin tunnin päästä Rozie Oshodi saapui kuningattaren työhuoneeseen pohjoissiipeen hakemaan aamun punaiset lippaat hänen majesteettinsa virallisine asiakirjoineen. Rozie oli aloittanut kuningattaren apulaisyksityissihteerinä pari kuukautta aiemmin tehtyään lyhyen uran armeijassa ja sen jälkeen yksityispankissa. Hän oli asemaansa yhä melko nuori, mutta oli toistaiseksi suoriutunut erinomaisesti, myös – ja kenties juuri etenkin – tehtävän epäsovinnaisemmista puolista.

»Selvisikö mitään?» kuningatar kysyi ja kohotti katseensa paperipinon viimeisestä asiakirjasta.

Rozie oli eilen saanut tehtäväkseen selvittää, miten entisestä kuninkaallisesta huvijahdistä tehty maalaus oli päätynyt sinne, missä se nyt oli, ja järjestää sen pikainen palautus.

»Kyllä, teidän majesteettinne, mutta huonoja uutisia.»

»Niinkö?» Varsin yllättävää.

»Juttelin laivastotukikohdan tilavastaavan kanssa», Rozie kertoi, »ja hänen mukaansa kyse on erehdyksestä. Saman taiteilijan on täytyntä maalata useampi versio *Britanniasta* Australiassa. Kyseisen maalauksen lainasi

näyttelyyn toinen merilordi. Siinä ei ole nimilaattaa tai mitään sellaista. Teos on puolustusministeriön kokoelmista ja se on riippunut hänen työhuoneensa seinällä vuosikautia.»

Kuningatar silmäili apulaisyksityissihteeriään kaksiteholasiensa takaa.

»Niinkö? Itse näin sen viimeksi yhdeksänkymmentäluvulla.»

»Teidän majesteettinne?»

Kuninkaallisten silmälasien takaa erottui taistelutahtoinen pilkahdus. »Toisella merilordilla ei ole toista versiota maalauksesta. Hänellä on *minun* maalaukseni. Eri kehyksissä. Ja se on ollut hänellä jo pitkään, kuten juuri kerroit.»

»Jaa ... niin. Ymmärrän.» Rozien ilmeestä näki selvästi, että hän ei ymmärtänyt.

»Voisitko vielä palata sinne selvittämään, mistä oikein on kyse.»

»Totta kai, ma'am.»

Kuningatar töpötti kirjoituspöydällään olevasta asiakirjasta allekirjoituksensa kuivaksi ja pani paperin takaisin punaiseen lippaaseen. Hänen apulaisyksityissihteerinsä poimi lippaan ja jätti kuningattaren mietteisiinsä.

2. luku

» T ämä paikka on oikea surmanloukku.»
»Ei kai sentään, James. Nyt sinä liioittelet.»
»En liioittele.» Kuningattaren rahastonhoitaja mulkoili yksityissihteeriä tämän antiikkikirjoituspöydän yli. »Tiedätkö, paljonko täältä on löydetty vulkanoitua kumia?»

»En tiedä edes, mitä se on.» Sir Simon kohotti vasenta kulmaansa niin, että onnistui viestimään uteliasta huvituneisuutta. Kuningattaren yksityissihteerinä hän vastasi hallitsijan virallisista vierailuista ja suhteesta hallitukseen, mutta oli viime kädessä kiinnostunut kaikesta, mikä kuningatarta saattoi koskea. Ja sellaisiin asioihin lukeutui ehdottomasti se, oliko Buckinghamin palatsi surmanloukku vaiko ei.

Hänen vieraansa, Sir James Ellington, vastasi kuninkaallisista yksityisvaroista. Hän oli työskennellyt Sir Simonin kanssa jo vuosia, eikä ollut lainkaan epätavallista, että Sir James reippaili kymmenen minuutin taipaleen eteläsiiven yläkerroksessa sijaitsevan työpöytänsä äärestä pohjoissiipeen Sir Simonin avaraan, korkeakattoiseen

pohjakerroksen työhuoneeseen voidakseen marmattaa viimeisimmästä fiaskosta. Jokaisen jähmeähuulisen pokerinaaman takana lymyileekin englantilainen, joka on haljeta halusta päästä purkamaan ankaraa närkästystään yksityisesti. Sir Simon kuitenkin huomasi, että tästä vulkanoidusta kumista hänen ystävänsä oli aivan poikkeuksellisen kiihtynyt. Mitä ikinä se olikaan.

»Kumi käsitellään rikillä, jotta siitä saadaan kovempaa», Sir James selitti, »ja sitten sitä käytetään kaapeleiden eristämiseen. Tai ainakin niin tehtiin viisikymmentä vuotta sitten. Se toimii kyllä, mutta ajan mittaan kumi hapertuu, kun se on kosketuksissa ilman ja valon kanssa ja niin edelleen. Se alkaa murentua.»

»Vähän niin kuin sinäkin tänä aamuna», Sir Simon huomautti.

»Älä. Et kuule arvaakaan.»

»Eli siis... Mikäs tässä murenevassa vulkanoidussa kumissa onkaan ongelmana?»

»Se hajoaa käsiin. Johdot olisi pitänyt vaihtaa jo vuosikymmeniä sitten. Tiesimme kyllä, miten pahaksi tilanne oli jo päässyt, mutta kun viime kuussa ullakoilla oli se vuoto, sieltä löytyi oikea pesäke niitä mokomia johtoja, jotka melkein hajosivat käsiin, kun niihin kajosi. Se taas tarkoittaa, että rakennuksen sähköt pysyvät kasassa pelkän pyhän hengen avulla. Sata mailia johtoja. Ei tarvita kuin yksi riskialtis liitos, niin... puff.» Sir James elehti savua tai pientä räjähdystä elegantisti oikealla kädellään.

Sir Simon sulki hetkeksi silmänsä. Tulipalon vaarat olivat tulleet liiankin tutuiksi. Windsorin linnan vuoden

1992 tuhojen korjaaminen oli vienyt viisi vuotta ja miljoonia puntia. Buckinghamin palatsi oli avattu yleisölle joka kesä, jotta saatiin lisävaroja korjauskustannusten kattamiseksi. Mutta kun *tälle* paikalle oli tehty kuntokartoitus ihan vain varmuuden vuoksi, kävikin ikävä kyllä ilmi, että tämä palatsi oli vielä riskialttiimmassa kunnossa. Saneeraus suunnitelmat olivat jo tekeillä, mutta matkan varrella ilmeni jatkuvasti uusia ongelmia.

»Mikä siis eteen?» hän kysyi. »Siirrämmekö hänet toisaalle?»

Oli tarpeetonta eritellä, kenen siirtämisestä oli kyse.

»Varmaankin pitäisi, hetimiten. Hän tietysti vastustaa sitä.»

»Luonnollisesti.»

»Ehdotimme sitä kokeeksi jo viime vuonna, eikä hän erityisemmin ilahtunut ajatuksesta», Sir James mutisi synkänä. »Enkä minä sitä ihmettele. Jos hän siirtyy muualle, niin sitten sen pitäisi olla Windsoriin, jotta hän voisi noudattaa ohjelmaansa, ja me olisimme jatkuvasti M4-moottoritien tukkeena, kun suurlähettiläiden ja ministereiden ja puutarhajuhlien vieraiden pitäisi suhata sitä edestakaisin. Ja itse linnassa pitäisi järjestellä paikat uusiksi, jotta siellä pärjättäisiin. Hän varmasti sinnittelee näissä oloissa, mikäli suinkin voi. Jos kerran vanhakin vielä toimii ... »

»Mutta juurihan sinä sanoit, että *ei toimi*», Sir Simon huomautti.

Sir James huokaisi. »Aivan oikein, ei toimikaan enää.» Hän muljautti silmiään. »Buckinghamin palatsi ei toimi enää. Jos tämä olisi birminghamilainen pientalo, rakennus-

tarkastajat panisivat ovelle lapun, jossa kiellettäisiin asukkaita palaamasta kotiin, ennen kuin talo olisi korjattu. Mutta kyseessä on käytössä oleva palatsi, joten me emme voi niin tehdä. Olimme juuri viimeistelemässä kunnostusohjelmaa sen mukaiseksi, että työt suoritettaisiin hänen asuessa täällä – tästä koituu taatusti vielä parin miljoonan lisäkulut. Ai niin, meinasi aivan unohtua: muistatko sihteerini Maryn? Tehopakkauksen, joka vastaa sähköposteihin aina ajallaan ja tuntee kunnostusohjelman suunnitelmat läpikotaisin ja on muutenkin aikamoinen nero?»

»Muistan, miten niin?»

»Hän on juuri irtisanoutunut. En ole kuullut vielä kaikkea, mutta hän kyynelehti tänä aamuna vuolaasti. Joten –»

Keskustelu katkesi, kun Rozie saapui asiakirjalippaineen ja laski ne ovenpieleen marmoripäällysteiselle konsolipöydälle, mistä hallituksen kanslia voisi ne myöhemmin noutaa.

»Kaikki reilassa?» Sir Simon kysyi Rozielta.

»Enimmäkseen kyllä. Miten saan selvitettyä, lainasimmeko me joskus yhdeksänkymmentäluvulla yhden kuningattaren yksityiskokoelmien maalauksen puolustusministeriölle?»

Kuultuaan tuon varsin mielenkiinnottoman kysymyksen Sir James nousi ja hyvästeli heidät.

Rozie katseli Sir Jamesin lähtöä uteliaana. Sir Simon taas kumartui eteenpäin, painoi sormenpäät yhteen ja ryhtyi paneutumaan käsillä olevaan asiaan. Hän pystyi loikimaan taitavasti pulmasta toiseen, kuin voimistelija

eritasonojapuilla, oli Rozie monesti miettinyt, tai orava esteradalla.

»Hmm. Kysäisepä Kuninkaallisen taidekokoelman säätiöstä», Sir Simon kehotti. »He huolehtivat muistaakseni sekä yksityiskokoelmasta että kruunulle kuuluvasta taiteesta. Liittyykö tähän tapaukseen jotain erityistä?»

»Pomo näki teoksen Portsmouthissa», Rozie selitti. »Puolustusministeriö väittää maalausta omakseen. Mutta Pomon mukaan taiteilija lahjoitti sen hänelle henkilökohtaisesti. Kaipa hän sellaiset tietää.»

»Niin yleensä. Mitäs puolustusministeriö sitten väittää?»

»Heidän mukaansa teoksia täytyy olla kaksi.»

Sir Simon vislasi hiljaa. »Rohkea veto heiltä. Pystytkö tiedustelemaan asiaa suoraan taiteilijalta?»

»En, hän on jo kuollut, tarkistin asian. Miehen nimi oli Vernon Hooker. Hän kuoli vuonna 1997.»

»Maalasiko hän paljonkin veneitä?»

»Satoja. Googlaa, niin näet.»

Rozie jäi odottamaan, kun Sir Simon teki työtä käskettyä, naputteli tietokoneellaan taiteilijan nimen Googlen kuvahakuun ja hätkähti.

»Herranen aika! Käviköhän se mies koskaan merillä?»

Rozie ei ollut mikään merenkulkuaiheisten maalausten asiantuntija, mutta Sir Simonin reaktio ei häntä yllättänyt. Vernon Hooker oli suosinut maalauksissaan kirkkaita värejä ja suhtautunut valoon ja varjoon hilpeän piittämättömästi. Etupäässä merta ja taivasta kuvaavissa teoksissa oli käytetty hätkähdyttävän paljon kirkkaanvihreää,

sähkönsinistä ja liilaa. Toisaalta eräs kuningattaren lempitaiteilijoista olikin Terence Cuneo, jonka juna- ja taistelumaalaukset olivat kaikkea muuta kuin mustavalkeita. Ja Rozien yllätykseksi, kun hän eilen oli hakenut Hookerista tietoja netistä, kävi ilmi, että miehen teoksista maksettiin helposti tuhansia. Varsin haluttuja tauluja siis.

»Eiköhän siellä kuitenkin olla oikeassa», Sir Simon totesi lopulta ja tiiraili taas tietokoneensa ruutua. »Siis ministeriössä. Näitä pahuksen teoksiahan on kymmenittäin. Veikkaanpa, että tämä Hooker tienasi räikeillä kuninkaallisen huvijahdin kuvilla paremmin kuin tylsän harmailla merimaisemilla. Hän tehtaili niitä luultavasti mielin määrin.»

»Pomo ei kannassaan järky. Enkä ainakaan minä löytänyt taiteilijan teosten joukosta muita *Britanniaa* esittäviä maalauksia.»

»Kuten sanottu, juttele tästä Kuninkaallisen taidekokoelman Neil Hudsonin kanssa. Kysy, olemmeko antaneet teoksen lainaan. Eiköhän puolustusministeriölle kahdenkymmenen vuoden laina-aika alkaisi jo riittää.»

»Hyvä on.» Rozie vaihtoi aihetta. »Miksi Sir James näytti äsken niin ahdistuneelta? Toivottavasti en keskeyttänyt mitään.»

»Eksistentiaalista epätoivoa vain. Kyse oli siitä perhann kunnostusohjelmasta. Rahastonhoitajan sihteeri on jättämässä tehtävänsä, ja rakennuksessa on havaittu vulkanoitumista tai jotain vastaavaa. Siis huonokuntoisia sähköjohtoja. Palatsi on kuulemma hengenvaarallinen paikka.»

»Hyvä tietää», Rozie vastasi kepeästi ja suuntasi jo ovelle. »Kuulostaa kalliilta.»

»Nimenomaan. Budjetti on jo liihotellut yli kolmen-sadanviidenkymmenen miljoonan. Meidän pitää saada sille parlamentin vahvistus marraskuussa, vaikka he eivät pysty päättämään edes omista palkankorotuksistaan.»

Rozie pysähtyi ovelle. »Joo, mutta nyt onkin kyseessä maailman toiseksi tunnetuin talo.»

»Niin mutta ... kolmesataaviisikymmentä miljoonaa.» Sir Simon, joka oli paitahihaisillaan, pani kädet puuskaan ja tuijotti tietokonettaan toivottoman näköisenä. »Kolmen-sadan kieppeillä se ei vielä kuulostanut ihan niin pahalta.»

»Jaettuna kymmenelle vuodelle», Rozie muistutti. »Ja työt saadaan etukenossa valmiiksi ja alle budjettiarvion, niin kuin kävi Windsorin linnankin kunnostustöissä. Ja parlamenttitalon saneerauskuuluihin hujautti viime kuulemani mukaan neljä miljardia.»

Kuningattaren yksityissihteeri piristyi hiukan. »Olet aivan oikeassa, Rozie. Älä minua kuuntele, olen vain loman tarpeessa. Miten sinä oikein pysyt noin pirteänä?»

»Raittiin ilman ja liikunnan avulla», Rozie sanoi napakasti. »Kannattaisi joskus kokeilla.»

»Eipäs heittäydytä nenäkkääksi senioreita kohtaan, nuori neiti. Olen ikäisekseni erinomaisessa kunnossa.»

Rozie, joka oli iästä riippumatta erinomaisessa kunnossa – ja sattui nyt olemaan kolmekymmentä – virnisti Sir Simonille toverillisesti ja lähti sitten omaan työhuoneeseensa, joka sijaitsi aivan vieressä.

Sir Simon yritti olla näyttämättä sitä, mutta Rozien huomautus jäi kalvamaan hänen mieltään. Rozie oli pitkä, viehättävä nuori nainen, jolla oli lyhyt muotoon leikattu afro

ja urheilullinen ruumiinrakenne ja joka oli yhä lähes yhtä kovassa kunnossa kuin lähtiessään kuninkaallisen hevosrykistyksen palveluksesta. Sir Simon taas oli neljännesvuosisadan Rozieta vanhempi, eivätkä miehen polvet olleet enää entisensä. Kuten ei selkäkään. Nuorena helikopterilentäjänä ja sen jälkeen ulkoministeriön diplomaattina hän oli vielä ollut melko atleettisessa kunnossa: hän oli soutanut collegensa joukkueessa, päätenyt rugbykentällä ja ollut haka kriketissä. Mutta vuosien mittaan, kun hyvää punaviiniä oli alkanut kulua yhä enemmän, oli käsi tarttunut samassa suhteessa yhä harvemmin airoon, palloon tai krikettimailaan. Asialle oli tehtävä jotakin.

**”Aito ja oikea,
ääneen naurattava ihme kirjaksi –
täynnä kuninkaallista riemua.”**

– Love reading

Brexit-äänestyksen jälkimainingeissa kuningatar Elisabet ei todellakaan kaipaa lisää harmeja. Mutta kun 1960-luvulla hänelle lahjoitettu ja hänelle kuuluva merellinen maalaus ilmestyy yllättäen laivaston näyttelyyn, hän tajuaa että jotakin hämärää on tekeillä. Hoviväkeä taas piinaa mystinen solvauskirjeiden suma. Sitten palatsin uima-altaalta löytyy ruumis. Luotetun Rozien avustuksella käynnistyy hienovarainen kuninkaallinen tutkinta, jossa ei konnien koukkuja kavahdeta.

Hänen majesteettinsa tutkimuksissa on tällä kertaa ratkottavana niin visainen mysteerivyyhti, että yhden koiran kävelyttäminen sen selvittämiseksi ei riitä – tarvitaan kolme koiraa.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-45651-4